

[Lis Møller.]

lovgivning, der tillader fri svangerskabsafbrydelse. Kan man være sikker på, at en sådan altid vil yde kvinden beskyttelse? Vil kvindens frihed ikke meget vel kunne benyttes til tvang i form af en så stærk pression, at hun af hensyn til de følelser, hun nærer for barnefaderen, bøjer sig for pressionen, så hun i virkeligheden tvinges til at abortere?

I dag er mange kvinder også ude for det pres, men de kan i dag i højere grad afvise presset, fordi de kan henvise til, at et besøg hos en kvaksalver kan medføre døden, sterilitet og straf. Det er jo også et spørgsmål, om man kan få lægerne til i større omfang end nu at foretage indgreb på raske kvinder, og det er et spørgsmål, om lovgivningen kan tvinge læger til at gøre noget, de mener er uforsvarligt.

Det er også et meget stort spørgsmål, om adgangen til fri svangerskabsafbrydelse vil udrydde de illegale aborter. Der er læger fra andre lande med lettere adgang til svangerskabsafbrydelse, som fortæller, at heller ikke dette udrydder illegale aborter. Den anonyme, illegale abort bliver stadig søgt.

Den nu afgivne betænkning fortæller om en række årsager til kvinders ønske om svangerskabsafbrydelse, årsager, som vi alle kendte i forvejen. En af de væsentligste grunde til ønsket om svangerskabsafbrydelse er boligproblemet. En undersøgelse foretaget for nogle år siden blandt mødrehjælpens klientel viste, at ansøgerne om svangerskabsafbrydelse havde ringere boligforhold end befolkningen som helhed. Det er efter min mening ikke rimeligt, at et svangerskab afbrydes, fordi vi ikke har ordentlige boliger nok. Jeg tror, at den nuværende regering vil blive bedømt efter, om den evnede at løse boligproblemet, om den evnede at løse saneringsproblemet, ikke så meget efter skatteskalaer, betalingsbalance, valutatal osv., men efter, om den fik skabt boliger, familieboliger, til alle. Jeg vil derfor henstille til regeringen, at den skaber mulig-

hed for en forøgelse af det private byggeri og en forøgelse af kvotaen til det sociale byggeri.

Boligsikringen har gjort det økonomisk muligt for mange af de truede familier at få bedre boliger. Den har ikke skabt flere boliger, men den har givet mulighed for bedre bolig.

Vanskelighederne med at få børnene passet er en anden væsentlig årsag til ønsket om svangerskabsafbrydelse. Det kan efter min mening heller ikke være rimeligt at afbryde et svangerskab på grund af mangel på vuggestuer og børnehaver. Pr. 1. juli 1967 er mangelen på vuggestuepladser opgjort til 8.300 og på børnehavepladser til 19.000. I børne- og ungdomsforsorgsloven pålægges det kommunerne at sørge for, at disse institutioner er til stede. Mange kommuner er alt for tilbageholdende på dette område.

Siden vi sidst havde dette lovforslag for, er der kommet flere nye svangerskabsforebyggende midler, og andre har stået deres prøve. Fødselstallet er fra 1966 til 1967 dalet med 7.000, og faldet er fortsat i 1968. Faldet skyldes utvivlsomt bedre kendskab til antikonception. P-pillen har nu været i brug et par år og anvendes af ca. hver femte kvinde i den fødedygtige alder. Faldet i fødselstallet betyder antagelig, at mange flere planlægger svangerskab og fødsel og formår at gennemføre denne planlægning. Også antallet af graviditeter hos de ganske unge, som en periode var foruroligende højt, er faldende, og her tror jeg at svangerskabs-hygieneloven har spillet en rolle. Mange unge har nu, hvor de ikke behøver forældrenes samtykke, henvendt sig hos læger for at få vejledning i brug af antikonception, men jeg tror, at et meget væsentligt led i forebyggelsen af uønskede svangerskaber stadig må være at udbrede kendskabet til og anvendelsen af antikonception. Nu må der gøres alvor af at indføre seksualundervisningen som et obligatorisk fag i folkeskolen. Nu må der også gøres alvor af, at faget indføres som linjefag ved semi-